

שמות

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה
מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים, נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

ואלה שמות

על הפסוק הפותח את פרשת השבוע - "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" - רמזו הפוסקים (אורח חיים סימן רפה) במילים הפותחות פסוק זה, שהם ראשי תיבות ו'חייב אדם לקרוא ה'מקרא, ש'נים מ'קרא ו'אחד ת'רגום, כפי שאמרו כן חז"ל שחייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום, ונפסק כן כהלכה פסוקה בלא שום ערעור ופקפוק. ואמרו חז"ל, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכים לו ימיו ושנותיו לעולם.

ובדברי הפוסקים מתבאר, כי לכתחילה מצוה מן המובחר לקרוא את קריאת שנים מקרא ואחד תרגום ביום שישי, או לכל הפחות לסיים את קריאת שנים מקרא ואחד תרגום ביום שישי (ראה משנה ברורה רפה, ח). והנהגים על פי קבלת האר"י הקדוש, מקפידים לקרוא קריאת שנים מקרא ואחד תרגום מיד לאחר תפילת שחרית ביום שישי בבוקר.

ומתבאר מהדברים, כי יש בקריאת שנים מקרא ואחד תרגום משום הכנה לשבת. יותר מפורש כן בדברי האר"י הקדוש, שכתב על קריאת שנים מקרא ואחד תרגום, שהוא ההכנה לשבת בדיבור, וזה כלול בכלל הפסוק ו'היה ביום השישי והכינו את אשר יביאו'.

והשאלה ניצבת ועומדת, מה ענינה של קריאת שנים מקרא ואחד תרגום להכנות לשבת קודש? כמובן שיש בדברים סודות עמוקים, וסתרי תורה, שאין מקומם עלי דפים אלו. אך מכל מקום, הרי כלל גדול הוא, כי לכל דבר יש גם פשט, מלבד הרמז והדרש והסוד, והפשט ניתן אף לאנשים כערכינו, מהו אם כן הפשט בהכנה לשבת על ידי אמירת שנים מקרא ואחד תרגום?

דומה, כי הפשט הפשוט בכך הוא, שכיון שעיקרה של קריאת הפרשה שייך הוא ליום השבת, כפי שתניקן משה רבינו את חיוב קריאת התורה מידי שבת בשבתו, ובדורות מאוחרים יותר אף נקבע סדר קריאת התורה מידי שבת באופן שכל שנה יסיימו את כל חמשת חומשי התורה, אין זה נכון וראוי להכנס לשבת כשאין האדם מוכן כראוי בהבנת וידיעת הפרשה אותה תיקנו לקרוא בשבת זו.

משום כך, ההכנה הנכונה לשבת הוא על ידי קריאת שנים מקרא ואחד תרגום, וכפי המבואר בהלכה ירא שמים אף ילמד יחד עם זה את דברי רש"י, ועל ידי כך ירכוש בקיאות והבנה בכל דברי הפרשה, עוד טרם השבת שהוא זמן קריאת הפרשה ולימודה.

ואם נכונים הדברים ביחס לקריאת הפרשה, שעל האדם להיות ערוך ומוכן כראוי טרם השבת, לקריאה אותה עומדים לקרוא ביום השבת, הרי ששבעתיים נכונים הדברים ביחס לכל מצב האדם כפי שראוי לו להיות ביום השבת, יום שכולו קודש, יום שכולו רוחניות, שכבר מערב שבת יהיה מוכן מבחינה רוחנית לקראת הופעת אור קדושת השבת.

אדם המשיך לנצל את יום השישי להכנות לקראת בואה של שבת המלכה, בקריאת שנים מקרא ואחד תרגום, ובשאר ההכנות לשבת, בגישה רוחנית יותר, בגישה נעלית יותר, הרי שבוודאי גם השבת עצמה תיראה אצלו אחרת, נעלית יותר, רוחנית יותר.

כמה רחוק מכך, אם אדם אינו מכין את עצמו מבעוד מועד, ומוצא את עצמו בדקות האחרונות של יום שישי, במרדף אחר עצמו, להספיק לעשות עוד ועוד דברים לפני שהשבת תפרוס את כנפיה על היקום. כמה אין זה ראוי בעוד רבים אחרים כבר מתקדשים ומתטהרים בקדושת השבת והוא עדיין עוסק בצחצוח נעליו או קציצת צפרניו, כך זה ודאי לא הצורה לקבל את שגב רוחניותה של השבת.

בכל אתר ואתר

במסגרת זו, כבר הבאנו מספר קריאות קודש מגדולי וצדיקי הדור שליט"א ומרבני ערים ובתי דין צדק, הקוראים לציבור להקדים את היציאות אל מחוץ לעיר בימי שישי הקצרים, כדי שלא להכשל במקרים של עיכובים חלילה, וכדי שלא להכשיל את הנהגים הצריכים עוד לשוב למחוז חפצם.

אף בית הדין של העדה החרדית בירושלים עיר הקודש והמקדש, בראשות הגאב"ד הגרי"ט וייס שליט"א, פרסמו בחודש האחרון פעם נוספת כרוז מיוחד המעורר על ענין זה, ובו הם קובעים כי היוצאים מירושלים לבני ברק, לא ייצאו לאחר שעתיים לפני זמן הדלקת הנרות בירושלים, ובמילים אחרות שעתיים וארבעים דקות לפני השקיעה. כשהם מוסיפים עוד, שיש לחשב לפי זה, ביציאה לערים אחרות בארץ הקודש, לפי המרחק היחסי.

ואין לנו מה להוסיף, אלא רק להביע את התקווה שמסר זה שנאמר על ידי כל גדולי הדור מכל גוונים הקשת של היהדות האמונית, אכן יחלחל היטב לכל שדרות הציבור בכל אתר ואתר.

פניני הלכה

שאלה: יש נוהגים להתענות באחד מימי השבוע של שבועות השובבי"ם, ויש הנוהגים על פי הסוד להתענות ביום שישי. אותם הנוהגים להתענות ביום שישי, האם מושלימים את התענית עד לאחר תפילת ערבית של ליל שבת, או שצריכים הם לטעום קודם כניסת השבת?

תשובה: נחלקו הפוסקים אם מותר להתענות ביום שישי, ואפילו מעלה יש בזה, או שאסור להתענות ביום שישי, לפי אין מן הראוי להכנס לשבת כשהוא מעונה. להלכה נפסק, שאין להכנס לשבת כשהוא מעונה.

מכל מקום, תענית שזמנה ביום שישי, כגון הנוהגים להתענות ביום השנה (ייראצייט), וחל יום השנה ביום שישי, יכולים להתענות ביום שישי. אך יכול הוא לאכול ולשתות מיד לאחר תפילת ערבית, אף כשהתפלל תפילת ערבית לפני צאת הכוכבים, כפי הדין שיכולים להתפלל ערבית לאחר פלג המנחה. ויש אומרים שאם מתפלל ערבית לאחר צאת הכוכבים, יכול לאכול מיד אחר קבלת השבת קודם שיתפלל תפילת מעריב, אף שהוא קודם צאת הכוכבים. וזאת בשונה מתענית ציבור שהיא חובה, כגון עשרה בטבת שחל ביום שישי, שצריכים להשלים את התענית עד צאת הכוכבים.

לגבי תענית ביום שישי של שובבי"ם, לאותם אלו הנוהגים במסורת שזהו יום התענית, הרי שכאמור תענית שזמנה ביום שישי יכולים להתענות בה עד שבת, ויכולים לאכול מיד לאחר תפילת ערבית או קבלת שבת אף אם הוא עדיין קודם צאת הכוכבים. אך אדם שאינו נוהג באופן קבוע להתענות ביום שישי מימי השובבי"ם, אין לו לכתחילה לקבל תענית ליום שישי. ואם קיבל עליו תענית לחצי יום, או עד קודם כניסת השבת, וטועם דבר מה קודם כניסת השבת, אין בכך כל חשש. ומי שמתחיל לנהוג תענית כזו בפעם הראשונה, ראוי שיפרכה שמוקדם על עצמו תענית לא לכל היום.

מקורות: שולחן ערוך ד"א רמ"א ג-ד וט"ז ומגן אברהם פרי מגדים ומשנה ברורה וביאור הלכה שם; שולחן ערוך הרב שם, יב-יג; שו"ת נשמת שבת סימן קיב.

לשון חכמים

ומלבד זה ציוה לנו השי"ת להוסיף על השבת על שיעור זה של רבע השעה, וזה דבר שהשכל מחייבו, כמו שאדם נוהג בשעה שהוא מצפה לבואו של אדם חשוב בביתו, שהוא מקדם בואו במבוא כדי לקבלו, והוא מצפה לו שם עד שהוא בא, ואינו ממתין עד הזמן ממש. וכן הדבר כאן.

ומן הראוי היה לקבל את השבת שעתיים לפני כן, וכן עושים חסידים המדקדקים בהלכה. אבל לפי שכל המצוות שהקב"ה ציוה עלינו הם באהבתו אלינו כדי שיתן לנו חלק בגן עדן, ולא חפץ לתת לנו מצות שאין אנו יכולים לקיימן, ולכן לא ציוה לנו להוסיף הרבה זמן לקבלת שבת בטרם עת, אלא הוסיף לנו קצת זמן כדי שנוכל לקיים הדבר...

ילקוט מעם לועז בראשית ב, ב

אמרת השבת

חז"ל (שבת קיט, ב) אמרו "כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלא מצרים".

ובספר תוספת ברכה (לבעל התורה תמימה) ד"ק בלשון הגמרא, שלא אמרו 'המענג את עצמו בשבת', אלא 'המענג את השבת', וביאר שהמדובר הוא בעונג הרוחני שמענג בו את השבת עצמה, וכפי שכן הוא לשון הפסוק "וקראת לשבת עונג", שקריאת העונג היא על השבת ולא על האדם עצמו.

ומטעם זה אמרו שהוא זוכה לנחלה בלא מצרים, שהוא על העונג הרוחני שאין לו גבול, וכפי שאמרו חכמינו (עירובין נד, ב) שדברי תורה כל זמן שממשמשים בהם מוצאים בהם טעם, ואין העונג של זה נפסק לעולם. מה שאין כן בעונג גשמי, שכן לעונג שמענג את עצמו במאכל ומשתה, הרי יש גבול ומצרים, שאין אדם יכול לאכול בלא גבול, ואחרי שהאדם כבר שבע, הרי לזרא לו כל אוכל שהוא.

פרשת השבת

תְּכַבֵּד הָעֲבוּדָה עַל הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲשׂוּ בָהּ וְאֵל יִשְׂרָאֵל בְּדַבְרֵי שָׁקֶר.

(ה, ט)

תכבד העבודה על האנשים, מלמד שהיו בידם מגילות שהיו משתעשעין בהם משבת לשבת לומר שהקדוש ברוך הוא גואלן, לפי שהיו נוהגין בשבת, אמר להן פרעה תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו וגו', אל יהיו משתעשעים ואל יהיו נחים ביום השבת.

(מדרש רבה)

ולא ביארו לנו חז"ל, מה היו אותם המגילות בהם השתעשעו בני ישראל ביום השבת.

וביאר רבי יעקב קמיניצקי, על פי המבואר בגמרא (בבא בתרא יד, ב) שאחד עשר המזמורים שבתהלים מהפרק 'תפלה למושה' ואילך, נכתבו על ידי משה רבינו. ואחד ממזמורים אלו הוא המזמור 'מזמור שיר ליום השבת'. ויתכן, שזה היה אחד מהמגילות שבהם השתעשעו בני ישראל ביום השבת. לפי זה ביאר, מה השייכות של מזמור זה ליום השבת, והרי בכל המזמור לא מצאנו שום זכר ליום השבת.

אלא שמשך רבינו כתב מזמור זה במצרים כדי לעודד את עם ישראל על כל סבלותם אשר הם עוברים, כי אין להם לתמוה על כך שצדיק ורע לו ורשע וטוב לו, וכנאמר במזמור זה 'איש בער לא ידע וכסיל לא יבין זאת', ובסופו של דבר יתהפך הכל לטובה, כנאמר 'צדיק כתמר יפרח כארו בלבנון ישגה', וזוה השתעשעו בני ישראל במצרים שעוד יהיה להם טוב. ולכן זהו מזמור שיר ליום השבת, שביום השבת שבו היו נחים ממלאכתם, היו משתעשעים במזמור שיר זה.

(אמת ליעקב)

מעשה לשבת

ההכנות לשבת של יהודי מרוקו

נביא כאן מנהגים נוספים של יהודי מרוקו הקשורים לנושא זה של ההכנות לשבת וכבוד השבת, כפי המובאים בספר 'נתיבות המערב'.

מנהגם של יהודי מרוקו היה להתפלל תפילת מנחה בערב שבת בעוד היום גדול, וזאת כדי שלא תבטל תפילת המנחה מטרדות השבת בשעת כניסתה.

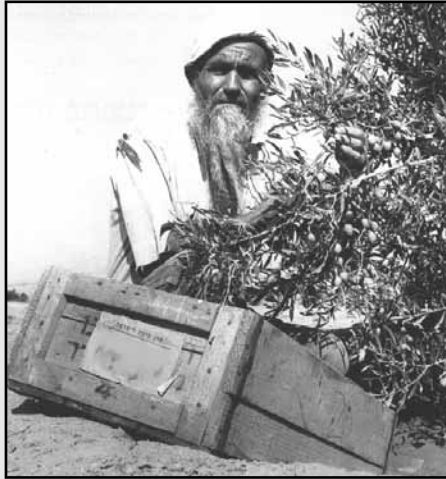
לפני היציאה לבית הכנסת לתפילת ליל שבת, היו טועמים ממטעמי השבת עם מעט שתיה חריפה, ונקראת סעודה זו 'בואי כלה'.

כשהגיעו לבית הכנסת, נהגו לפתוח באמירת שיר השירים כשמקדימים לכך את הפסוק 'הנענים נראו בארץ', כשכל המגילה נאמרת בנעימה מיוחדת כולם כאחד, אף אחד אינו מקדים ואף אחד אינו מאחר. וכשמסיימים היו אומרים את הפסוק 'ברוך ה' לעולם אמן ואמן'.

לאחר מכן היו פותחים בשירת 'לכו נרננה' ויתר מזמורי קבלת שבת, כשבסיום המזמורים כולם שרו בנעימה את הפיוט 'לכה דודי', ולקראת אמירת 'בואי בשלום עטרת בעלה' הכל עומדים ואומרים בנעימה ובניגון, כשמוסיפים את ארבעת הפסוקים ממגילת 'שיר השירים' שראשי תיבותיהם 'יעקב', ולאחר מכן ממשיכים בעמידה את פרק 'מזמור שיר ליום השבת'.

בסיום התפילה, אומרים האבות לבניהם 'שבת שלום ומבורך' ומנשקים הבנים את ידי אביהם. ולאחר מכן כל הציבור מושיטים ידם זה לזה תוך כדי אמירת 'שבת שלום ומבורך', ומנשקים איש איש את אצבעות ידם.

מנהג ייחודי היה לבני מרוקו, שטרם הקידוש היו פותחים באמירת 'שבת מקודש', וזאת כדי להוציא את הנשים במצוות קידוש היום שהוא מן התורה, וזאת מחשש שלא ישמעו בשימת לב את כל הברכה.

חמי" - 'קומו נא ללוש את הבצק, התנור כבר דולק ומוסק'.

והנשים אכן קמו מיד לקול הכרזה זו, הכינו את הבצק, ומשחו אותו במי סוכר, כדי שיקבל מראה נאה לכבודה של השבת. המהדרין מן המהדרין, המתחסדים במנהגי הקבלה, אף היו אופים שנים עשרה לחמים, אותם היו מורחים בשמן ודבש, כדי להטעימים לכבוד השבת.

וכך לאחר זמן מה, היו חוזרים הנערים ואוספים את הבצקים המזכנים מידי הנשים, ומביאים אותם לתנור. כשהיו מחזירים את הלחם האפוי, היו הם מקבלים בתמורה לעבודתם מכל משפחה 'אל - כסרא', כמעין תשלום בצורת פת לחם, ולפעמים אף היו מוסיפים להם שאריות מתבשילים שנשארו מיום קודם, או מעט מהתבשיל שכבר הוכן לכבוד שבת.

לפנינו תיאור מעניין, על נהגם של יהודי מרוקו בהכנותיהם לשבת, ובמיוחד על טרחתן ומעשיהן של נשות יהדות מרוקו בהכנות מאכלי השבת, כפי שהם מתוארים בספר 'יהדות המגרב - מסורת ומנהגים':

יום שישי הוא יום מפרך לבעל הבית, בגלל הקניות הרבות לשבת. ועוד יותר הוא יום מפרך לעקרת הבית, שעליה מוטל לקום ביום שישי לפני עלות השחר, כדי להספיק את כל ההכנות לשבת, וההכנות הן רבות. רק עבודת הכנת הלחם המיוחד לשבת, לוקח מהן זמן רב, כשלישית הבצק לבדה נוטלת ממנה זמן יקר.

את הלחם שנאפו במאפיות העירוניות, לא היו קונים בקהילה היהודית, אם משום איסור פת נכרים, אם משום חששות כשרות אחרים, ולכן היהודים בעצמם היו מכינים את הבצק ושולחים את הנערים שוליות הנחתום שהם יכניסו את הבצקים לתנור הציבורי, שהוסק במיוחד עבור בציקם של הנשים היהודיות.

שוליות הנחתום, הקרויים 'טרארהא', היו נערים צעירים, כבני עשר או שנים עשרה, שתפקידם היה להסתובב בשכונה היהודית, לאסוף את הבצק מבתי היהודים, ולהביאם לתנור הציבורי, שם נאפו, ואחרי אפייתו חזרו והביאו את הלחם האפוי שהדיף ריחות מהבילים, לבתי היהודים.

וכך, בלילות החורף, ובמיוחד בלילה שלפני יום שישי, היו שוליות הנחתום - ה'טרארהא', עוברים בשעה שלוש לפנות בוקר בשכונה היהודית, ומעירים את עקרות הבית היהודיות, כדי שילושו את הבצק, שאחר כך הם יבואו לקחת אותו אל הנחתום. וכך היו מסתובבים בשכונה כשהחושך והקור שולטים שליטה מלאה בחוצות העיר, ומכריזים בקול בשפתם: "ווא קומו תעזו ראה לפראן

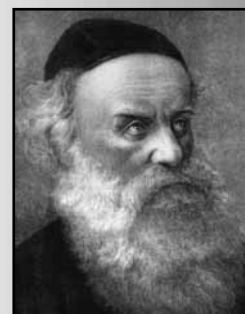
דבריהם הם זכרונם

'הרב' בעל התניא הגה"ק רבי שניאור זלמן מליאדי זיע"א - כ"ד טבת תקע"ג

מסופר על הרב בעל התניא, שבעת שהוליכו אותו למאסר הגיע ערב שבת זמן הדלקת הנרות, וביקש והפציר באלו שהוליכו אותו על העגלה שינוחו בשבת וימשיכו בנסיעתם לאחר השבת, אך הם לא הסכימו לשמוע על כך. חישוב בעל התניא ופשפש במעשיו על מה ולמה אירע עמו כזאת לבוא חלילה לידי חילול כבוד השבת, ונוצר שהלכה אחת בהלכות שבת עדיין אין ברור אצלו כדבעי, והתחיל מיד לעיין בהלכה זו, וכשבירר במוחו הלכה זו מיד נשבר הגלגל ולא יכלו להמשיך בנסיעה עד מוצאי שבת קודש (דברי תורה צאנו גליון תנ"ג).

יסוד גדול בהלכות תוספת שבת ייסד הרב בשולחן ערוך שלו (רסא, ג וביתר ביאור בקונטרס אחרון שם), שבו כתב לחדש, שכל הדין שישנם דברים שאיסורם מדרבנן ומותרים לעשותם בין השמשות, הוא רק באופן שלא קיבל עליו שבת באמירת 'ברכו' של תפילת מעריב, או 'מזמור שיר ליום השבת', שאפילו אם כבר קיבל עליו תוספת שבת קודם לכן, לא חל עליו עדיין עיצומו של יום, ותוספת השבת הוא רק לאיסור המלאכות. אבל אם כבר אמר תפילת קבלת שבת, בזה כבר חל עליו עיצומו של יום, ואסור הוא בכל המלאכות, כמו ביום השבת עצמו, אף במלאכות דרבנן. מלבד איסור אמירה לגוי, שמותר גם אחרי שכבר התפלל תפילת קבלת שבת, כל עוד שישנם מקומות שעדיין לא קיבלו שבת.

יסוד זה מובא הרבה בספרי האחרונים, והוא משמש כיסוד מוסד להלכות תוספת שבת להרבה עניינים.

הרב בעל התניא זיע"א

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

הַשְּׁבוּעָה, פְּרִשְׁת שְׁמוֹת, מִתְחִלִּים לְקְרֹא אֶת הַסְּפֹר עַל גְּלוֹת מִצְרַיִם וְהִי־צִיָּאָה הַמְּפֹלָאָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, שֶׁהִיא יְסוּד וּבְסִיס לְאַמוּנַת יִשְׂרָאֵל מְדוּר לְדוּר. גַּם בְּכָל שַׁבָּת, מְזַכְרִים אֲנַחְנוּ בְּקִדּוּשׁ, שֶׁהַשַּׁבָּת הוּא 'זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם'.

הֲאֵם הַתְּבוֹנְנֹתָם פְּעַם, אִיךָ הַשַּׁבָּת מְזַכְרָה לָנוּ אֶת יְצִיאַת מִצְרַיִם? מִי־לֹא פֶסַח, וְדַאי שֶׁמְזַכֵּיר לָנוּ אֶת יְצִיאַת מִצְרַיִם, אֲפֹלוּ סִכּוֹת מְזַכֵּיר לָנוּ אֶת יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁכֵּן הוּא בֵּא לְזָכֵר הַסִּכּוֹת שֶׁהָיוּ לְעַם יִשְׂרָאֵל בְּעַת יְצִיאַתָם מִמִּצְרַיִם. אֲבָל שַׁבָּת? הֲרֵי הַשַּׁבָּת הוּא עַל מֵה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שַׁבָּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי בְּעַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם, אֲלֵפִי שְׁנַיִם קִדְּם יְצִיאַת מִצְרַיִם?

וּבְכֵן, בְּשִׁבְעוֹת הַקְּרוֹבִים, שֶׁהֵם הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם, נִבְיָא כְּאֵן מְסַפֵּר בְּאוּרִים מְדַבְּרֵי הָרֵאשׁוֹנִים, עַל הַשִּׁכּוֹת שֶׁל הַשַּׁבָּת לְזִכְרֵת יְצִיאַת מִצְרַיִם. בְּסִפֵּר הַחֲנוּךְ (מְצוּה לֵב) כּוֹתֵב בְּעַל הַחֲנוּךְ, אֶת הַדְּבָרִים הַבָּאִים:

וּמִלְבַּד זְכִירַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם יֵשׁ בּוּ [בַּשַּׁבָּת] זְכִירַת נֶס מִצְרַיִם, שֶׁהָיוּ עֲבָדִים שֶׁם וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְנוּחַ בְּעַת חֲפָצָנוּ בְּמִנּוּחָה, וְהָאֵל-הַצִּילָנוּ מִיָּדָם וְצִוָּנוּ לְנוּחַ בְּשִׁבְעֵי, וְעַל כֵּן זָכָר בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה זֶה הַשְּׁרֵשׁ הַשְּׁנִי שֶׁיֵּשׁ לָנוּ בְּמִנּוּחָה. וְאָמַר שֶׁם [דְּבָרִים ה', ט"ו] בְּמִצְוֹת שַׁבָּת 'וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו', עַל כֵּן צִוָּה ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת'.

אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַעֲמִיק בְּעַל הַחֲנוּךְ, מְדַבְּרֵי הַרְמַב"ם בְּאַחַד מְסַפְּרָיו, הַנִּקְרָא 'מוֹרָה גְּבוּכִים', הַכּוֹתֵב אֶת אוֹתָם הַדְּבָרִים.

בְּשִׁבְעֵי הַבָּא נִמְשָׁךְ בְּעִזְרוֹת ה' לְהִבְיָא עוֹד מְדַבְּרֵי הָרֵאשׁוֹנִים בְּנִדּוּן זֶה.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

משל ונמשל

משל לבגד אשר רוצים לצבעו במיני צבעים יפים ומהודרים, והנה נשפך עליו שמן וכל מיני לכלוכים, והיה אם לא יכבסו את הבגד ויעבירו את כל הלכלוכים שעליו, שום צבע לא יקלט בו, והוא רק יוסיף לכלוך על לכלוך, ולא יראה הבגד בתפארתו. רק אם יכבס את הבגד בסממנים וכל מיני תכשירים שיעבירו את כתמי השמן והזוהמא שעליו, יוכל הצבע להקלט בבגד, ויושלם הבגד בכל מיני זוהר ותפארת.

הנמשל: כאשר אדם בימות החול, מוסיף בנפשו כל מיני לכלוכים שונים של מעשים שאינם מן הקדושה, כשתבוא השבת לא יוכל לזכות באור הנשמה היתרה המלווה את האדם ביום השבת, ואין ביכולת האדם המלוכלך בכל מיני עניינים גשמיים להשיג את אור השבת שכולה רוחניות. ולכן צריך הוא קודם השבת לטהר את עצמו ולנקות את נשמתו ולהשיל מעליו את העניינים הגשמיים הפעוטים, ורק כך תוכל אור קדושת השבת להאיר בו ובנשמתו.

(ספר תפארת הקודש הפטרת נח דף ט' עמוד ב')

(בשם ר"ח ויטאל)

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה
והדפס כמה עותקים
להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגוריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת
ורואים ישועות
גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים
ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ,
וכן לפרסום בעלון:
052-7636030

ויושיע לבל הלומדים בו

הופיע ויצא לאור במהדורה
מחודשת ספר מוסר והדרכה

שירי
משכיל
מנוקד ומבואר

להרה"ק
רבי הילל מקאלאמניא זי"ע

ומכטיח בהקדמתו:
'כל מי שיעיין בזה יזכה
לפרנסה ברווח וכלכלה בנחת'

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
ובטלפון: 052-7677072

זמני כניסת ויציאת השבת

שבת שמות

לונדון	ניו יורק	באר שבע	חיפה	בני ברק	ירושלים	
3:54	4:29	4:25	4:20	4:31	4:14	הדלקת הנרות:
5:10	5:32	5:35	5:31	5:32	5:34	מוצאי שבת:
5:25	6:00	6:08	6:04	6:05	6:07	ר"ת:

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:
yismechu@yismechu.com

ישמחו